

Forfatter: Mynster, Ole Hieronymus

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Mynster, Ole Hieronymus (1811-05-06)

Citation: Mynster, Ole Hieronymus: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Mynster, Ole Hieronymus (1811-05-06)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 35. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000023.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Mynster, Ole Hieronymus, *Breve fra J.P. Mynster,*

*O. H. Mynster til J.P. Mynster.
Kjøbenhavn, 6te May 1811.*

Min gode og kjære Ven og Broder!

Dersom Du maatte blive Provst, Præst, Degn, Skolemester, Tut, Chordreng, Kirkerotte eller noget Sligt her i Staden, var det saare herligt, saa behøvede jeg kuns at gane hen til Dig og snakke, men ej kjede mig over Pennens bestialske langsomme Gang i min dovne og ugeschickte Haand. —

Hvad jeg egentlig har travlt med at sige, er Adskilligt: en Deel norske Gejstlige skal, teste Døderlein (min Amanuensis, ej Dogmatisten), elske meget Dine Prækener, saa og hører jeg af og til das hiesige Publicum holde Eloger derover, f. Ex. iaftes Prof. Schönheyder efter Hörensagen, selv har han ej læst dem. — Plum siger, at de ere Mesterstykker — han har viist Clausen dem, som meente, at han dog ei kunde liide deres Mysticisme, men dog ej kunde nægte, at de vare veltalende og i en usædvanlig Tone. Plum meente, at de vel vare mystiske, men at Mysticismen paa den Maade anvendt var ustriidig saare gavnlig. Min Kone liider dem og, og læser jævnligt i dem. Provst Øllgaards Karl har læst dem 2 à 3 Gange og siger til Provsten: saadan en Bog skulde De ogsaa gjøre. — Jeg har faaet dem med Roes tilbage fra Leg. R. Manthey, og derfor begyndt at læse den igien. Idag har jeg med stor Trøst og Opbyggelse læst den om vor forandrede Tænkemaade, som er smuk, god, trøstende, straffende, og sand hvori adskillige ej ubetydelige Stiilincorrectioner og stygge Bogstaveringer eller fryder") dog findes. Hvad mig egentlig meest frød (af „jeg fryder") var Din Afhandling om Guds Retfærdiggjørelse, som jeg dog før og idag ærgrede mig over — thi det er Løgn i Din Hals, at man „syndigen vil retfærdiggjøre ham"; men man tvivler, og behøver derfor at retfærdiggjøre ham, for saa at —s. 36 ikke retfærdiggjøre — men anklage sig (selv) og bede om Syndernes Tilgivelse^{*}). — Du har just ogsaa retfærdiggjort ham, og det dejligt, sandt, tydeligt, til mit Inderste, og derfor Tak. — Vil han nu ej, at jeg skal faae Dig herind, vel! saa vil vi skrive, thi vi maae omgaaes meere. — Tak for Din sande og fyndige Recension over Cicero og Flechier. Jeg anmærker dog, at Cicero og Andre just lyve herligt i Øjeblikket, som Du kan see af alle vor Tiids herlige offentlige Acter — men man kan sagtens selv tildeels gjøre Afregning for Løgneren. Jeg læser Stolbergs herlige „Jamber" igjen med stor Opbyggelse og Kraftvaagning. Vaagn Du ogsaa, om Du sover, og skriv fleere Prækener, — men apropos, Dine Prækener have en vis ej blot alvorlig, men sørgmodig Tone, som af saadan en Einsiedler kan være meget naturligt, og i mange Henseender nyttigt og skjønt; der er Retfærdighed og Fred i dem, men i Himmerigs Rige er ogsaa Glæde. Skriv nu nogle glade, sejrende Prækener — om Vellyst af Følelsen af Fred med Gud, om Naturens Skjønhed — Venskab, nyttig Arbejdsomhed, Tapperhed i Ordets viideste Forstand, om Livets Nydelse, om Velgjørenhed, Ære (Stolberg siger i „Das Kleinod": „Des Ruhms bedarf er nicht, und strahlt sein Ruhm Den Zeitgenoten und der Nachwelt Licht, So ist es Wohlthat, die er giebt, nicht nimmt"), Familielykke, Fienders Tilgivelse og hvad videre Du bedre veed end jeg —

7de May.

At Du bedre maae forstaae, hvad jeg meener med Sørgmodighed og Glæde i Prækener, saa viid: Religionen har 2 Deele: I. Loven, II. Evangelium. I. har 2 Underafdeelingen, 1) Du skal ej, 2) Du skal. II. har ogsaa 2 Underafdeelingen, A. Trøst i Modgang, B. Forjættelse og Glæde uden videre. — I. 1) og II. A. ere lidt melancholske og gode til at rejse den Faldne, — I. 2) og II. B. ere muntre, og faae Folk begejstrede og til at flyve — — —